

ALEXIE, ALESUL LUI DUMNEZEU

Omul lui Dumnezeu și Sfântul făcător de minuni pe ape

VIVA Bodolan

„Faptele bune ale tale vor fi pornirile bune ale fiilor tăi. Măcar atâta ar trebui să te îndemne a le face!” – Nicolae Iorga

Pe 17 martie, an de an, creștinii ortodocși îl cinstesc pe cuviosul Alexie, numit „**Omul lui Dumnezeu**” pentru că a fost născut târziu, ca dar al Domnului. Pe nepoțica mea o cheamă Alexia-Ștefania. Nimeni din familie nu știa că fetița noastră mai are încă o zi onomastică. Am aflat și eu acum trei ani când am dat peste o revistă în care scria despre acest sfânt. Și, ce mi-am zis? Ia să fac cunoscută această sărbătoare cititorilor Revistei Seniorilor, pentru a nu rata sărbătorirea membrilor familiei cu acest nume...

Copil îndelungat așteptat, Alexie s-a născut la Roma, într-o familie nobilă, credincioasă și bogată: patricianul Eufemiu - tatăl și Aglaida - mama. A fost înclinat de mic spre cele ale Domnului. Când i-a sosit vremea, Alexie a acceptat să se însoare, dar, chiar în noaptea nunții, și-a binecuvântat soția, fără să o atingă, și a plecat în celălalt capăt al împărăției, la biserica din Edesa, în Mesopotamia. Acolo a trăit în sărăcie și nevoință, necunoscut de nimeni, împărțind cu cei sărmani tot ce primea drept milostivire. Într-o noapte, episcopul bisericii a avut un vis cu Maica Domnului, care-i spunea: „*Adă în biserica mea pe omul lui Dumnezeu; căci rugăciunea lui se suie ca niște tămâie cu bun miros înaintea lui Dumnezeu și, precum stă coroana pe capul împăratesc, așa Duhul Sfânt se odihnește peste dânsul*”. A doua zi, l-a și adus pe Alexie în biserică, începând a-l cinsti. Văzând aceasta și refuzând slava părintească, Alexie a plecat spre Cilicia. Corabia pe care se afla a fost prinsă de furtună și a eșuat în apropierea Romei, locul unde trăiau părinții lui. Văzând în aceasta un semn, sfântul s-a îndreptat spre casa tatălui său. Nimeni nu l-a recunoscut. Era numai piele și os, în straie zdrențuite, cu ochii afundați în

orbite. Gândurile lui se îndreptau numai spre Dumnezeu.

Ajuns în fața părintelui său, s-a închinat până la pământ și a spus: „*Robule al lui Dumnezeu miluiește-mă pe mine, săracul și scăpătatul, iar Domnul îți va da cereasca împărăție și, dacă ai pe cineva dintre ai tăi înstrăinat, sănătos să ți-l întoarcă*”. A fost lăsat să stea în curte, dar servitorii îl batjocureau, văzându-l neputincios. Când a voit Dumnezeu, i-a descoperit ziua și ceasul morții. Sfântul a scris atunci o scrisoare în care își povestea viața, dezvăluind cine e, și cerea iertare pentru mâhnirea adusă părinților și miresei sale. După care și-a dat viața în mâinile Domnului.

La vremea aceea, papă era Inocențiu, care, în timpul unei Sfinte Liturghii, a auzit o voce din altar; „*Căutați pe omul lui Dumnezeu, care o să iasă din trup să se roage pentru cetate și toate ale voastre se vor rândui bine. În casa lui Eufimian căutați pe omul lui Dumnezeu!*” Când s-a dus Eufimian, tatăl lui Alexie, să caute în casă, sfântul murise cu scrisoarea în mână. Așa a aflat Eufimian că, timp de 17 ani, își găzduise propriul fiu și că acela era alesul lui Dumnezeu. Inocențiu a adus patul cu cinstitul trup al omului lui Dumnezeu în mijlocul cetății, ca toți să-l vadă și să-l atingă. S-a adunat toată Roma, sărutând sfintele lui moaște. Orbii vedeau, leproșii se curățau, diavolii din oameni se izgoneau și orice fel de boli și neputințe omenești se vindecau prin atingerea de tămăduitoare moaște. Alexie a fost considerat făcător de minuni pe ape și celebrat de pescari, la începutul anului piscicol.

Schitul Darvari unde se află părțile de moaște

Racla cu moaștele Sf. Alexie

Moaștele sfântului se păstrează în biserica închinată Sfinților Bonifaciu și Alexie, care se află pe Colina Aventină din Roma, în Piața San Sabina. Biserica a fost zidită între secolele III și IV, chiar pe locul casei părinților Sfântului Alexie, acolo unde cuviosul s-a nevoit timp de 17 ani, fără a fi recunoscut. Sub altarul central al bisericii se găsesc moaștele Sfântului Alexie, care răspândesc miruri cu miros bun și vindecări tuturor celor care se apropie de ele. Tot în biserică se află și fântâna străveche, adâncă de 15 metri, care se afla în curtea familiei sfântului. Părțile din rămășițele vindecătoare ale sfântului se află astăzi la biserica Schitul Darvari din București, pentru a aduce alinare celor năpăstuiți. Mănăstirea Schitul Darvari este lăcașul de liniște și spiritualitate despre care părintele Nicolae Steinhartd spunea că „nu poate să nu atragă prin grația, micimea și liniștea lui tupilată”. Schitul a fost ctitorit în 1834 de către Mihail Darvari și soția sa Elena, născută în familia Buzeștilor. În anul 1996 schitul cu

întregul complex de clădiri din jurul său a fost declarat monument istoric de către Comisia Monumentelor, Ansamblurilor și Siturilor istorice. (Schitul Darvari se află în București, în Sectorul 2, aproape de Piața Rosetti, la 13 minute de mers la pas).

Credințe populare, Tradiții, Semne

Sfântul Alexie este patron al viețuitoarelor care ierneză sub pământ, în scorburi și sub coaja copacilor, sub pietre sau în ape. Se spune că pe 17 martie, în preajma echinocțiului de primăvară, Sfântul ar încălzi și ar deschide Pământul pentru a slobozi vietățile care au iernat în el. Sărbătoarea cunoscută sub numele de Alexii face parte din același ciclu ritualic de înnoire a timpului calendaristic, în prag de primăvară. Atmosfera satelor și spațiul din jurul gospodăriilor sunt purificate, prin fumigații și zgomote de intimidare. Până în zorii zilei, în grădini se aprind focuri rituale, în care sunt puse să ardă fructele sfințite de *Ziua Crucii*. Tinerii săreau peste focurile făcute din frunzele, crengile adunate din grădini, în credința că vor fi feriți de boli pe tot parcursul anului și gospodăriile vor fi ferite de purici. Focurile aveau și o semnificație fertilizatoare pentru pomii roditori. Femeile luau cărbuni pe fărașe din focul aprins și afumau fiecare pom roditor din grădina, pe care o înconjura de trei ori, pentru a-i proteja de brumă și de spiritele malefice. În unele sate, Alexiile erau cunoscute sub denumirea de *Ziua Șarpelui*, deoarece se considera că în această zi șerpii ies din pământul în care au hibernat timp de șase luni. În această zi, femeile nu aveau voie să toarcă, să țese, să depene sau să folosească foarfecele, acul sau furca de tors. După șase luni, la *Ziua Crucii*, în preajma echinocțiului de toamnă, Alexie încuie Pământul. În legende se spune că Dumnezeu, văzând că omul suferă mult de pe urma insectelor, le-a strâns pe toate în ziua de 14 septembrie, le-a încuiat într-o lacră și apoi l-a chemat pe Alexie să o arunce în apă mării. Ajuns pe malul mării, Alexie deschide lacra să vadă ce a cărat în spate. Gândacii, lăcustele și toate insectele din lacră se răspândesc peste tot. De atunci, spune legenda, nu numai pământul, dar chiar și apa mării este plină de tot felul de jigăanii și gânganii. Pentru că nu a ascultat de Creator, Alexie a fost transformat în cocostârc ca să adune, între 17 martie și 14 septembrie, insectele împrăștiate.